

[Socialministeren.]

fremsat i folketingsåret 1973-74. Idet jeg henviser til mine forelæggelsestaler i denne forbindelse, skal jeg især gøre opmærksom på følgende:

Forslaget går ud på ophævelse af indtægtsgrænsen, således at den sikrede frit kan vælge mellem en ordning med vederlagsfri lægehjælp ydet af den for en vis periode valgte læge og en ordning, hvorefter der gives tilskud til delvis dækning af udgifterne til lægehjælp fra den læge, man måtte ønske at henvende sig til i den aktuelle situation.

Ud over forslaget om at ophæve indtægtsgrænsen har man samtidig fundet anledning til at medtage en del andre ændringsforslag, som erfaringerne med den nye sygesikringslov har vist at der er behov for.

De økonomiske konsekvenser af lovforslaget er vanskelige at anslå med sikkerhed, men de årlige merudgifter skønnes at blive omkring 5 mill. kr.

Imidlertid opnår man samtidig en administrativ besparelse, da den årlige udstedelse af sygesikringsbeviser bortfalder. Disse besparelser vil formentlig blive af samme størrelsesorden som merudgifterne.

I lovforslaget er det forudsat, at det ved overenskomst aftales, at også gruppe 2-sikrede får „nettoafregning“, hvilket betyder, at den sikrede kun betaler sin egen andel til yderen (lægen, tandlægen, fysioterapeuten), som derefter får det resterende beløb fra den offentlige sygesikring. Heri ligger en administrativ forenkling af refusionsudbetalingen, idet socialforvaltningen undgår henvendelser fra den enkelte borger og i stedet afregner med læger, tandlæger m. fl. på grundlag af samleopgørelser.

Loven foreslås som i de tidligere forslag at træde i kraft den 1. april 1976. Da der imidlertid skal ske ændring af EDB-registreringen af befolkningens fordeling på sygesikringsgrupperne, og da en nettoafregningsordning forudsætter ændring af visse overenskomster, er det nødvendigt, at der er rimelig tid fra lovens vedtagelse og til dens ikrafttræden.

Jeg skal derfor, idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, anbefale lovforslaget til det høje tings hurtige og villige behandling.

Boligministeren (Johan Philipsen):

Jeg tillader mig herved for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om registrerede arkitekter*.

Forslaget er en genfremsættelse af det den 12. juni 1974 fremsatte forslag til lov om registrerede arkitekter. Dette forslag nåede ikke at blive undergivet behandling i folketingsåret 1973-74 og blev derfor genfremsat den 20. november og undergivet 1. behandling 4. december 1974. Jeg skal i det følgende gentage mine bemærkninger i forbindelse med forslagets tidligere fremsættelser.

Som led i bestræbelserne for at øge dansk byggeeksport har regeringen besluttet at foreslå oprettelsen af et offentligt register for kvalificerede arkitekter.

Forslaget tilsigter at lette adgangen for danske arkitekter, der søger ansættelse i udlandet eller ønsker at udøve selvstændig virksomhed uden for landets grænser.

Disse arkitekter er hidtil stødt på væsentlige formelle hindringer, der hovedsagelig skyldes det forhold, at anvendelsen af betegnelsen „arkitekt“ og adgangen til at udøve arkitektvirksomhed i de fleste lande er forbeholdt personer, som under en eller anden form har opnået en statslig anerkendelse.

Adgangen til at kalde sig og virke som arkitekt har i Danmark — ligesom i det øvrige Norden — traditionelt ikke været knyttet til krav om dokumentation for særlige uddannelsesmæssige kvalifikationer. Denne retstilstand er det ikke hensigten at ændre. Enhver, der måtte ønske det, vil fortsat kunne virke som og kalde sig „arkitekt“, uanset optagelse i registret.

Imidlertid betyder det forhold, at en udenlandsk offentlig myndighed eller privat virksomhed ofte ikke vil være i stand til fuldt ud at vurdere arkitektens faglige niveau, en hindring for arkitektens virksomhed i udlandet.

Lovforslaget tilsigter at fjerne denne hindring ved at lette muligheden for en bedømmelse af arkitektens kvalifikationer.

Lovforslagets fremsættelse på nuværende tidspunkt skyldes navnlig, at man inden for EF, som led i forhandlingerne om fri etableringsret m. v. og medlemsstaternes pligt til gensidig anerkendelse af diplomer, for tiden drøfter betingelserne for en fremtidig aner-

[Boligministeren.]

kendelse af en arkitekt som „fællesmarkedsarkitekt“. Man arbejder her i et foreliggende direktivforslag med et uddannelseskriterium for arkitektuddannelsen, der nogenlunde modsvarer den akademiske arkitektuddannelse på statens arkitektskole i København og Århus.

Imidlertid har en del af den danske arkitektstand, hvis kvalifikationer i øvrigt er almindeligt anerkendt, ikke taget afgangseksamen fra statens to arkitektskoler. Det er på denne baggrund regeringens ønske ved fremsættelsen og gennemførelsen af lovforslaget med dets mere smidige kvalifikationskrav at kunne bidrage til en ændring af EF-direktivforslagets mere „kvantitative“ uddannelseskrav og derved sikre, at så bredt et udsnit som muligt af danske arkitekter godkendes som berettigede til at drive arkitektvirksomhed såvel i EF-medlemslande som i udlandet i øvrigt.

De herved forøgede beskæftigelsesmuligheder for danske arkitekter uden for landets grænser vil navnlig på baggrund af udsigterne til en afsvækkelse af aktiviteten på det indenlandske byggermarked være af overordentlig stor betydning for danske arkitekters fremtidige arbejdsforhold.

Med disse bemærkninger, og idet jeg i øvrigt henviser til det fremsatte lovforslag og bemærkningerne hertil, skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Ministeren for offentlige arbejder (Damsgaard):

Herved tillader jeg mig at genfremsætte det tidligere i folketinget den 3. oktober 1974 fremsatte forslag til lov om udbygning af baneanlæggene for den storkøbenhavnske nærtrafik, nærmere betegnet en forlængelse af S-banen fra Tåstrup til Høje-Tåstrup og fra Ballerup til Måløv samt en hjemmel til projektering af S-banens videreførelse ud over Måløv og sikring af arealerne hertil. Forslaget er enslydende med det tidligere fremsatte.

Folketinget har jo ofte beskæftiget sig med spørgsmålet om S-banerne i det storkøbenhavnske område. Jeg skal her erindre om S-baneloven fra 1961, der bl.a. gav bemyndigelse til anlæg af Køgebugtbanen til Vallensbæk, elektrificering af Hareskov-

banen og indføring af denne bane til bymidten ad Boulevardbanen samt anlæg af Lundtoftebanen fra Jægersborg til Nærum.

Banen til Vallensbæk blev ibrugtaget i efteråret 1972, og Hareskovbanens overgang til S-bane påregnes at ske til efteråret 1977, medens arbejdet med Lundtoftebanen allerede for flere år siden er blevet stillet i bero, da udviklingen i de senere år har skabt tvivl om banens berettigelse.

Af anden lovgivning omkring S-banerne vil jeg pege på, at min forgænger i efteråret 1972 fik gennemført en lov om bemyndigelse til at videreføre anlægget af Køgebugtbanen helt til Køge, idet det dog i bemærkningerne til lovforslaget var anført, at man foreløbig skulle tage fat på strækningen Vallensbæk-Hundige, som nu bliver færdig til efteråret 1976, medens spørgsmålet om tidspunktet for baneanlæggets videreførelse ud over Hundige burde vurderes på lige fod med spørgsmålet om, hvilke andre S-baneanlæg der måtte være behov for.

Til brug for denne vurdering udarbejdede DSB en rapport om S- og T-baneudbygningen i hovedstadsregionen 1973-1988. Denne rapport har dannet grundlag for DSBs og min stillingtagen til, hvorledes de nærmest kommende års S-baneudbygning bør ske.

En vurdering af den nuværende politiske, økonomiske, administrative og regionplanmæssige situation fører efter min opfattelse til, at et lovgivningsarbejde vedrørende S-banernes udbygning bør indskrænkes til på nuværende tidspunkt alene at omfatte en fastlægning af en temmelig begrænset udbygning, nærmere betegnet

- en forlængelse af Køgebugtbanen fra Hundige til Solrød,
- en forlængelse af Tåstrupbanen fra Tåstrup til Høje-Tåstrup og
- en forlængelse af Ballerupbanen fra Ballerup til Måløv.

Det foreliggende lovforslag og forslag til finanslov for finansåret 1975-76, § 2.01.20. 70.02., lb. nr. 47, Køgebugtbanen, hvortil anlægshjemmel som før nævnt allerede haves, er udarbejdet med sigte herpå. Jeg vil i den forbindelse fremhæve, at man ved at træffe beslutninger om de nævnte, ret begrænsede udvidelser af S-banenetten alene har taget stilling til anlæg af banestrekninger, der kan anses for at være i fuld overensstemmelse med de faktiske byudviklings-